

Kerékpárosok!

Elsőrendű kerékpárokat engedményes árban részletek adom. Gumikat és alkarrészeket most filléres Szántó Sándor-nál árban kaphat Szeged, (Kiss D. palota) Kiss u. 2.

Az olvasó rovata

Allitsanak fel ingyen partfürdőt

Tekintetes Szerkesztő ur, szinte naponta olvashatunk arról, hogy azokön a helyeken, ahol tilos a fürdés, belefutnak valaki a Tiszába. Azt szokták erre mondani, hogy miért megy tilos helyre fürdeni, aki nem biztos úszó. Különösen a kisgyermekeket szokták elkalandozni a tilos helyekre és mint legutóbb is olvashattuk, a rendőrség szigorú eljárását indította a tilos helyen fürdőzők ellen. Igazán csodálkozunk kell azon, hogy még eddig nem jött a hatóság a nyitására annak, miért olyan sok a „tilos helyen“ fürdőző? A felelet egyszerű: nem képesek megfizetni ezek az emberek a 20 és 30 filléres fürdődíjakat sem. Ha egy szegény 3 tagú család el akar menni fürdeni, 60-80 fillérjébe kerül, ahol pedig sok a gyerek, ott még nagyobb a költség. Emiatt mennek azután a szegény emberek a tilos helyekre. Azt ígérték, amikor a városi partfürdő felállítását tervezték, hogy külön ingyenesszoda is lesz a legszegényebb fürdőzők számára. Miért nem valószínűtlen meg ezt a tervet? Allitsanak fel ingyenes partfürdőt akárhol és akkor nem lesz annyi közönsége a tilos helyeknek.

Emléksünk rá, hogy a háború előtt volt ingyenesszoda a Tisza partján, állandóan nagy közönség fürdött ott. A háború előtt összehasonlíthatatlanul kisebb volt a nyomorúság és ha akkor indokoltak tartották az ingyenesszodát, mennyivel indokoltabb volna most, amikor minden nyolcadik ember hatóságai ellátásra szorul Szegeden. Allitsák fel az ingyenesszodát és kevesebben fürdenek majd a tilos helyen, kevesebb dolga lesz a rendőrségnek és kevesebben is fulladnak majd bele a Tiszába.

Tisztelettel: (Aláírás).

A bej

IRTA FARKAS IMRE

Az akvárell volt akkor a divát, a szelid tónusu vízfestmény, havas ágak között csillagos tájkép, enyhé kékszinű tó, amely halványan tükröz vissza egy rózsaszínű sávot, az alkonyat ragyogását. Akvárell festettek egymásnak a fiatalok a bársonykötésű Poesiekbé, piros pipacsokat, szelid buza- virágokat, vagy apró kunyhókat, fákkal és madarakkal, amilyenek voltak a Grimm-mesék, vagy a Huckleberry finn illusztrációi. Ilyen akvárell volt a debreceni régi jégpálya képe is a Nagyerdőn. Százados fák, vastagon belepve zuzmarával, fölöttük az alkonyodó ég, kedves kis pagodaszzerű fabódé és a jégpályán csak uri nép, kevés ember, néhány huszár, néhány magnás és gentry leány. A korcsolyázás akkor kezdett divatba jönni. Még csak a nagyurak kultiválták.

Ennek a kis történetnek három szereplője van. Egy hölgy és két ur. Ezek közül csak a másik korcsolyázott. A hölgy és az egyik ur. A másik ur csak kijött mindennap a jégpályára csörgő, négylovás szánón. Úgy hívták, hogy Bus Gergely Dénés és szabócsmögéje birtokos ur volt. Igen csinos ember volt: kis fekete pófaszakáll, fekete szeme, puha kalapja, selyembéléses tavaszi kabátja volt. És gazdag ember volt. Nekünk, gyerekeknek mindig adott egy-két cukorkát. Pestli cukorka volt mindig a zsebében. Anyám megnézte a finom csokoládébömböket és akkor hallottam tőle először a bűvös szót:

— Kugler!

Bus Gergely Dénés jól bánt velünk, de azért mégsem volt a mi ideálunk. Ilyen feketeképp, échnarpos, kockásruhás urköcsis volt a vidéken elég. De olyan, mint Abdulláh Fefig bej, egy sem. Őt vettük körül almáinkkal, gyerekszívünk minden romantikus elképzelésével. Fefig bej Abdulláh Hamidnak volt a rokóna, a nagy szultánnak és az ő kedvéért engedte meg Ferenc József császár és király, hogy huszárságot tanuljon a Württemberg-huszárok seregében, akik éppen Debrecenben feküdtek Szeged, nagygyűlése, karcsú legény volt a bej,

Motorkerékpárral nekirohant az országuton a cséplőgépeknek

Kéthónapos vívódás után behalt sérüléseibe

(A Delmagyarország munkatársától.) Kedden reggel a szegedi közpórházban meghalt Sztárek Loránd 35 esztendőes budapesti OTI-tisztviselő, akivel Kistélek közelében sulyos szerencsétlenség történt mintegy két hónappal ezelőtt. Sztárek június első napjaiban Szegeden járt és innen igyekezett motorkerékpárral az esti órákban hazafelé. Amikor Kistélek közelébe ért, az egyik enyhé kanyarodásban autó jött vele szemben. Ő is, az autós is felgyújtotta egy pillanatra reflektorát, majd tovább robogott. Nemsokkal később rettenetes zuhanás és közvetlen utána lájvesztékelés halátszert. Amikor odásiették, megtalálták Sztárekot, összetört motorján mellett feküdt eszméletlenül. Amint kiderült, az egyik cséplőgéptulajdonos a hatalmas cséplőgépet otthagya az uttestén és nem világította ki. A vakdétében a reflektortól amúgy is elkabult Sztárek nem láthatta a cséplőgépet és így történt, hogy teljes sebességgel belerohant. A gép pozdórijává zúzódot, Sztárek sulyos sérüléseket szenvedett. A mentők behozták a közpórházba, itt megvizsgálták és megállapították, hogy a lábán nyílt törést szenvedett, azonkívül több zúzódas és sulyos természetű agyrázkódás érte. Apolás alá vették, de felépüléséhez nem sok reményt fűzték, mert az összejáratások következtében igen sulyos természetű sérüléseket szenvedett. Több ízben műtétet hajtottak rajta végre, ezek a műtétek sem használtak. Az utóbbi napokban már nyilvánvaló volt, hogy a szerencsétlen fiatal ember nem lehet segíteni. Kedden reggel azután két hónapos vívódás után meghalt.

Az eljárás már a szerencsétlenség megtörténte után megindult a cséplőgéptulajdonos ellen, aki gépet kivilágítatlanul otthagya éjszakára a forgalmas országuton. A cséplőgéptulajdonost, most, hogy Sztárek Loránd meghalt, gondatlanságból okozott emberölés címen vonják felelősségre.

1 kg akácméz 1.20
1 kg Ogg liszt 1.28
1 l. lányér/ica olaj 1.20
Nagy Albert Valéria-ter
Paprikapiac

Halálos műtét

(A Delmagyarország munkatársától.) A napokban beszállították a szegedi sebészeti klinikára Nagyszegi Jánosné 27 esztendőes Temető-utca 9. szám alatti lakost, aki gyanus körülmények között megbetegedett. Nagyszeginek beszállítása után megvizsgálták és az orvosok megállapították, hogy a szerencsétlen fiatalasszonyon tiltott műtétet hajtottak végre, aminek következtében megbetegedett. A tiltott műtétet rozsdás szerszámmal hajtottak végre. Nagyszeginek vérmergezését kapott a fertőzéstől. A klinikán igyekeztek megmenteni az életnek, de nem sikerült, kedden reggel meghalt.

Az esetről a klinika még az asszony halála előtt jelentést tett a rendőrségnek. Kihallgatták betegágyán az asszonyt, aki azonban nem akart vallomást tenni és nem volt hajlandó elárulni, hogy ki végezte el a műtétet. Az ügyesség elrendelte az asszony holttestének felboncolását, a holttestet beszállították a törvényeséki orvostani intézetbe. A rendőrség megindította a nyomozást annak megállapítására, hogy ki követte el a műtétet és ki volt az okozója a szerencsétlen fiatalasszony halálának.

Befőtötték lekvarját, ugorkáját, paprikáját, paradicsomját, "VINDUL" tegye el. Akkor lesz tartós! Ezek óta kitűnően bevált gyümölcskonzerváló por. Kapható a készítőnél: Kossuth Lajos s.-ut. és Nagykorut sarok.

Elsőrendű

kárptosmunkák, modern fotelek, recamiék, figyelmes, pontos kiszolgálás. Sachs Sándor kárptosmester, Oroszlán ucca 8.

nagyon illék Bohuniczky Mariához. Mindig együtt korcsolyáztak, pedig a köztudat szerint, Mariának Bus Gergelyhez kellett volna feleségül mennie. A köztudat pedig szent volt akkoriban. Kilengések nem igen voltak.

En korcsolyáztam legtöbbször minden nap, egészen a fagyos, fehér este lejöveteléig. Titokzatosan mértem felém az erdő szürkésége. Az alkonyat vére léhült a hóra. Jó „Halifax“-om suhant a jégen, mentem, rohantam ismeretlen vágyak röpítették. A korcsolyaszívvelőemnek köszönhetem, hogy láttam, amint a Bej kárjába vontá Bohuniczky Mariát és megcsókolta. Úgy állottak ott összfőnődve, mint egy nagyon finom akvárellkép, a háttérben a zuzmarás lombok (mintha fehér csipkével ékítették volna fel az ágakat), csak egy halvány, narancssárga sáv az ég peremén s az előtérben ő, egy kék atilla, sötétpiros selyem huszársapka, egy bána profil, amely ráhajlik egy halvány leányarera. Eszrevették engem? Nem tudom. Lehet, hogy nem is törődtek velem. Igen nagyon apró gyerekek voltam.

Ebben a pillanatban szánkó csörrent kunn a havas uton. Négy ló suhant a havon, diszkrét csörrenéssel csörrent meg a csengettyű a fekete lovak szűgön. Bus Gergely maga hajította a lovakat. A szeme parázslott a sötétségben.

Másnap nagy szenzáció verte fel Debrecént.

— Párba!

— Bohuniczky Mária miatt.

— Bus Gergely megvágta a bejt.

— Még pedig alaposan.

A nyílt uccai kis ház előtt szalmával fedték az utat, hogy ne zavarja a köcsizörgés a beteget. Bizony, Bus Gergely jól főbesuhintotta a törököt. Iskolá után arra sétáltam és bekukucskáltam a berendezés. Azt, amit ott láttam, seha nem fogom elfelejteni. Vagy három turbanos, fehérszakállas török volt a gyepés udvaron. (Honnan jöttek olyan gyorsan? Hogy kerültek oda? — ma sem értem.) És mind a három egy-egy szőnyegen állott, ferdült, guggolt. Imádkoztak. — Kelet felé fordult mind a három, kitárták a karjukat, melyet hajoltak, majd mintegy láthatatlan párnacsőzóra előrebuktak. Ugy könyörögtek Abdulláh Tenkéri, a

bejert, a nagyurért, a padisah rokonaért.

A párba után a Bejt csakhamar elhelyezték Debrecenből. És kis időre rá Bohuniczkyék is Bucsuvizitire jártak. A lány halvány volt, gyengécske, az arca olyan színű, mint az alabáström. Azt mondták: délre készülnek... azután pedig mégis csak hozzáment Bus Gergelyhez. Hja, és a lányok sorsa, egy kis romantika, egy kis ábránd, aztán jött a réndes férj, a konszolidált viszonyok.

De nem így történt. Sosem láttuk Bohuniczky Mariát Debrecenben. Nem is törődtek sokat vele. Halvány volt, finom és törékeny, olyan mint egy titokzatos idegen virág. Nem volt egy rokonuk, egy ismerősük se, eltűntek zajtalanul.

Hiszen olyan sápadt, gyenge volt szegényke.

1914. május. Felhőden ég, tavasz a stambuli moshék felett... senki se sejtette még, hogy pár hónap múlva itt is lángbaborul minden.

Ott állottam a meghívott idegenek apró, márványkioszkjában. Aránytálcákon szervizáltak a pompás mokaikat és kaptuk az aranyosvégű cigarettákat, a világ legjobb dohányját. Jött a diszhintó, benne a szultán. Mohamed Szalamet intett a hédoló idegenek felé. Gyors lépéssel, szinte futva haladtak hintója mellett a hatalmas basák. Nehékesen leszállott a kocsijáról a szultán és Bement a Dölma Bagtshe mécsesbe. Imádkozni. Ezt a paradét úgy hívták, hogy pénteki szelámlik.

A templom bejárata mellett néhány előkelő török hölgy állott, csarcsafba, fátylakba sűrűn bebugyolálva. Egy magas ur, szikár, őszes, elegáns katoná most kivált a kíséretből, odásiett az egyik hölgyhöz és európai módon megérintette a keztyűs feketé kezét.

— Abdulláh Tenkéri, — süttögté a kísérem.

Most egy pillanatra meglebbent a fekete fátvol és én megláttam a Bohuniczky Mária szomorúan, finoman, nemes, halvány arcát... két szem között, imádatlalt tápádt egymásra, mint akkor, amikor a Kontóság felől Debrecen felé bérzenkedett az este.

Ragyujtottam egy-egy cigarettára.

Van még romantika a világon, — sohaajtottam elégedetten.